

Bóng Người Thoáng Qua

Người đi qua để lại / cái mùi của đàn bà / thoang thoảng như mùi hoa / xuýt xoa như mùi gió...

Người đi xa, còn đó / một người đứng ngẩn ngơ / kiếp trước gặp rồi chưa / kiếp này sao nhớ quá!

Người đi qua, người lạ / sao giống như người quen / hay là tại cái duyên/ từ nay thành cái nợ...

Nghĩa là nhớ là nhớ / nghĩa là yêu rồi sao? Chuyện gì cũng chiêm bao / thoáng qua mùi yêu quý!

Quê Hương ngàn Thế Kỷ? Tờ Quốc bốn bốn năm? Cái gì cũng âm thầm / kể cả lời chửi bới!

Tại sao Chúa nhận tội / rồi dang tay chịu đanh? Phật đang ở cung đình / vì sao đi khát thực?

Chuyện gì là Sự Thật? Chuyện gì là Chiêm Bao? Không tự nhiên lệ trào...khi thấy hoa đào rụng...

*

Quả thật tôi lúng túng / khi người ấy đi qua. Quê người xứ phồn hoa...đó chỉ là cái bóng?

Nhưng...thơ là xúc động / của ai - người làm thơ. Thơ là nỗi bơ vơ của tiếng chim bìm bịp?

Mai mốt về có kịp...ngó người ta sang sông...ngó lúa trở đòng đòng...gạo triệu tấn xuất khẩu?

Quê Hương mình không xấu / nên người đẹp sẽ còn...mình sẽ đứng đường mòn / đợi ai vờn áo lụa...

Ôi chao ơi là nhớ...bởi hồn là khói mây...bởi thoáng gió chiều nay / có hương người con gái!

Em à đừng trở lại / để hồn anh bay theo!

Có thể ở ngọn cau...hồi nao chiều Nam Phổ...

Có thể Hà Nội phố / mơ màng "dáng Kiều thơm"!

Ước mơ sao nụ hôn nở bùng như hoa huệ...

Đời trăng tàn nguyệt xế...núi mãi là Núi Non! Mùi quê là mùi hương, Quê Hương là vì vậy...

Trần Vấn Lệ